

III

Перед самим весіллям, у суботу вранці, затихли весільні пісні. Панни ходили, мов неживі, порались, як сонні. Одна насилу володала руками, прасуючи залізком сукню, друга чесала косу і спересердя рвала свій гарний волос. Навіть маленькі сестри ущухли й не щебетали, а молода сиділа невесела, поклавши руки на колінах. Всім стало відомо, що о. Хведор не звелів справляти весілля, напрохувати гостей, — всі знали, що й музик не буде. Всі надії на веселі танці пішли марно.

Одна тільки матушка частенько бігала до пекарні і крадькома шепталась з старостихою. В надвірній хаті, що стояла коло комори, вона готувала печене й варене, бо таки сподівалась багато гостей.

Коли це в хату вбіг о. Хведор. Лице його було неспокійне, його очі виявляли таку тривогу, переляк так очевидячки малювався на його обличчі, що всі в хаті ніби заніміли. Всім здалось, що в хаті або пожежа, або злодії шкоду зробили.

— Еге, в нашого дядка недавно шив Борух? — спитав він у матушки.

— Не знаю, — одказала матушка, не знаючи, до чого б тут стосувався Борух.

— Пошли наймичку до дядка спитати! та швидко! швидко! То-то я пам'ятаю, що бачив отого хирного Боруха! От тобі й на! Таки сховались ми з своїм весіллям! Таже ж він оце продзвонить на всю губернію про весілля! Бідна моя головонько!

Прибігла наймичка і розказала, що Борух і справді шив дякові каптан оце недавнечко і поїхав того тижня десь-інде.

— Так і єсть! Ганя вже була заручена! — промовив о. Хведор. — Пропаща справа! Тепер Борух, як сорока на хвості, рознесе по всіх усядах про весілля!

О. Хведор взявсь обома руками за голову і, замість бідкання, дрібно й весело зареготався. Заклопотане лице знов ніби вияснилось од сміху, як вияснюється надворі літом сонце після наглого дощу.

— Радійте, діти, — весілля буде! — крикнув о. Хведор до дітей.

Заворушились дочки, як пташки, завештались по хаті, прибирали й витирали. Знов разляглась пісня. Пооживали панни. А всьому тому був винен Борух.

Той Борух був «духовний» кравець; їздив по селах і шив священикам та дияконам рясни й каптани. По всьому повіті сливе він знав усіх батюшок і матушок, знав усіх попівських дітей, усіх дочок, навіть скільки котрій років. Знав він про всі хатні пльотки, де про що і про кого говорилось, переносив усе те далі, посердив не одну сім'ю з другою. Жадна газета, жадна пошта не переносила так швидко звісток з одного краю до другого, як язик Борухів. Жидівські кагали, ярмарки ставали йому замість телеграфів; широко він розкидав звістки про крайове духовенство. Всі знали Боруха, навіть годили йому, щоб часом він не наговорював чого на дочок. Зате ж і Борух не знав міри своїм витребенькам, де було шиє. Давай йому і нового горшка, і свіжих яєць, і меду, і коржів з питльованого борошна, і курчат, і молока, — так було канючить хирний Борух.

Не трудно собі тепер зміркувати веселість дочок о. Хведора. А його не дуже-то любив Борух за його глузування з жидів.

Тимчасом о. Хведор, підобгавши поли каптана, тихенько сам почимчикував поза клунюю, поза стіжками до старости і вирядив його до містечка за горілкою, за винами та ромом. А матушка ще частіше вешталась із покоїв до кухні, частіше шепталась із титаркою, панни ще швидше заворушились по покоях. Вже й смеркло, вже й ніч настала, і другі півні заспівали, а світло не згасало в кімнаті в паннів. Там коло двох дзеркал товпились веселі дочки о. Хведора, одна одній завиваючи кучері. А тиха розмова про сусід, про паннів і паничів далеко одганяла сон од чорних очей.

Одна молода сиділа, не мовлячи й слова.

— Чого ти, Ганю, така невесела? — питали сестри. — Чи тобі молодий не до вподоби, чи тим, що сама бідна та за бідного йдеш?

— Ой, сестриці! І Ясь мені сподобавсь, а бідність, здається, вже на роду мені написана, — і дома не зазнала я розкоші. Тільки як подумаю, що я останній вечір духовна, а завтра, як звінчаюсь, я вже стану світська, то так мені стає чудно, так чудно, аж страшно! Мені здається, що я стану або другою зовсім людиною, або поламаю віру... Всі мені змалку говорили, що я буду духовна, піду за священика.

Швидко й світло згасло; послули панни тонким, чуйним сном, а більш того — дрімотою, пополовині з мріями. Остання заснула матушка: до півночі молилась вона перед образами, прохала в бога щастя-долі своїй першій дитині.

В неділю по обіді похажали дочки о. Хведора по хатах, повбирані в найкращий убір, який тільки знайшовся в скринях Марії Василівни. Старші панни скося поглядали в дзеркало на свої талії, на білі та рожеві сукні, на вінки з зеленого свіжого барвінку, що краще од усяких квіток приставав до їх чорних кіс, до чорних брів. В кімнаті все було налагожено до вбирання молодої на вінчання: біла сукня, білий вінок з троянд, букети зеленого мирту. Як рій, вилися малі сестри коло того убрання, оглядаючи його з усіх боків, неначе якесь диво.

Почали з'їжджатись прохані гості: о. Мойсей з жінкою, брат матушчин, один старенький батюшка, що просили його вінчати молодих. Швидко потім вступив у хату і пан Хоцінський з молодим. О. Мойсей убрався в нову рясу з претовстої вовняної матерії — баракану, що стояла лубом на його сухорлявій постаті, спадаючи рівними негнучкими фалдами, ніби дошками. Пан Хоцінський укрит свій живіт і груди якоюсь дорогою, але чудною матерією з лапатими квітками і трохи скинувсь на здорове ліжко, прикрите квітчастим уктивалом. Господар убравсь у найширшу рясу, а молодий причепурились, мов лялька. Ніхто б в світі не подумав, що то пана писаря підписар.

Подали чай, переговорили, що треба було, і замовкли. Поввіходили панни, посідали... Знов погломніли трохи і знов замовкли... Вечір наближавсь, а гостей не було. Пан Хоцінський позіхав, шулился на канапі, його очі заснітились, аж налились кров'ю. І о. Хведор позіхав і схилився дуже часто на бік. Панни засумували та все поглядали на вікна, чи не котять гості з гори у двір. По дорозі не видно було ані конячки, ані візка. Вже панни поокривлялись, сподіваючись, що не буде ні гостей, ні музик. Молодий та молода сиділи, похнюпившись. Матушка засмутилась, що дурно тільки пекла й варила, а гостей нема. Навіть о. Хведор жалкував, що не їдуть гості тоді, коли людський звичай велить їм бути, — тоді, коли всього було наготовлено доволі, понаварювано й понасмажувано.

Аж ось наймички принесли звістку, що на Палявиківському кутку гості позаймали всі людські хати, стали в дяка, паламаря, навіть в проскурниці.

Панни загули в хаті, як бджоли, подраженні медом. Молода повеселішала. І їй хотілось вийти до вінця не одинокою, а з веселими подругами, з музиками, з проводом гостей. А молодий поглядав та поглядав на двері, неначе чогось сподівався.

Загуркотіло по дворі; собаки загавкали. Всі кинулись до вікон. З гори окотилась велика повозка і стала перед порогом, а за нею друга й третя. Повозки були повнісінькі. З їх почали вилазити панни, паничі, матушки, батюшки. Панни в'їхали в двір вже повбирані по-бальному.

Не встигли повозки од'їхати од порога, як у двір улетів здоровий старий фаєтон і зрозгону трохи не штурхнув дишлем у передню повозку. За фаєтоном летів знов фаєтон, а за ним три нетичанки, а за ними новий, гарненький фаєтончик з баскими кіньми. Потім потяглась ціла валка повозок, нетичанок усякого фасону і всякої масті... Все те приїжджало й од'їжджало, даючи місце новим гостям. В повозках було повнісінько гостей, — батюшок, матушок, паннів, паничів, ляхків, навіть кілька німців з сахарні. Гості, знайомі з хазяйською сім'єю, понавозили з собою незнайомих

і тут тільки перший раз знайомили їх. Деякі зовсім незнайомі приїжджали на весілля просто самі. Швидко потім все подвір'я і півгорода було заставлено повозками всякого фасону і старомодними чудними фаєтонами, здоровецькими, старосвітськими, перекупленими у панів. Скрізь стояли нетичанки, шарабани, дуже чудні, схожі на коліщата скрині. Всі хати о. Хведора сповнилися гістьми, що й протовпитись було трудно. Якийсь батюшка аж з другого повіту, товариш о. Хведора по семінарії, перечувши через Боруха про весілля, приїхав з цілою сім'єю. Семінаристи, їдучи до школи, звернули в дороги на весілля цілою валкою... Гостей було сила!

О. Хведор тільки стояв, розпростерши руки і приймаючи обіймання і цілування, хто його знає й од кого!

— А що тепер будемо робити? — говорив о. Хведор жінці, викликавши її до комірки. — Чим будемо приймати гостей? Де візьмемо музик? Чи не наготувала ти чогось на вечерю?

— А ти наготував? — промовила матушка сердито. О. Хведор замішався, і матушка чогось замішалась.

— Я знала, що без гостей весілля таки не обійдеться, хоч ми їх не напросювали багато. Де вже пак! Аби зачули десь весілля, приїдуть і непрохані. Хоч сердься, хоч ні, а я звеліла забити рябого бузимка, заколоти чорного кабанця та троє підсвинків, зарубати п'ять індиків, зарізати п'ятеро гусей, курей, качок...

— Хоч сердься, хоч ні, а я купив десяток відер горілки, вин, рому...

— А на нечистого ж ти накупив тієї горілки такого багато? — крикнула матушка. — Хто її вип'є?

— А я, коли гості не доп'ють! Добре, бач, що весілля трапилось... Але навіщо ти збавила назимка, не спитавши в господаря? Адже ж з його був би через кілька років гарний віл!

— Бо я здала, що гостей треба приймати! Не останню дочку видаємо.

— Отак же само і я знав, що не останню дочку видаємо, та й вгилив ціле барило горілки, щоб не сором було перед гістьми. Не доп'ють гості, то буде моя частка. Не з'їдять гості назимка, про мене — додай собі і назимка, ха, ха, ха!

Коли тут несподівано музики вдарили якогось дуже веселого марша на привітання.

— От тобі й музики є! — промовив о. Хведор. — Зятьок таки попідкувався музиками. Мабуть, заставив десь в жида останню сіртучину. Не хотів я справляти бундючного весілля, а воно таки само справилось! ха, ха, ха! Ходімо ж та погуляймо! Біс там бери і твого бузимка, і твоїх індиків! Час виряжати дітей до церкви.

Молода вже вбралась до вінця. Вся в білому, вона була прехороше убрана та гарна, як біла лелія. Нова сукня стиснула її повне викохане тіло. Густий серпанок, спускаючись трохи не до долу, закрив її повний стан, не перетягнутий, не змучений давлячими корсетами. Між усіма паннами найкраща була молода. Як зірниця з зіроньками увечері зійшла, так молода, убрана до вінця, з подругами вийшла; як гарний місяць на підповні на синьому небі, такий гарний був Ясь між усіма паничами. Його лице, біле, делікатне, з червоними устами, аж ніби дихало щастям.

— Гарний твій зять, хоч і не дуже чиновний, — говорили батюшки о. Хведорові.

Музики заграли жалібну українську думку, ту думку, що може зворушити найтвердіше серце, захмарити найвеселіше чоло і навіяти згадування про страту якогось щастя, якогось добра... Під грання музик молоді посувались ік столові, де їх ждали батьки з образами. Поважна година, смутний голос музик зігнали звичайну веселість з лица о. Хведора і надали його голосові жалібний тон. Матушка залилась слізьми; а за нею молода, за молодого всі сестри. Смуток молодого звернув увагу всіх гостей. Жадне прохання близьких приятельок не вгамувало її сліз. Дами почали шептатись. Всім здалось, що її присилувано йти заміж; всі знали о. Хведора, як не дуже-таки м'якого батька.

— Чого ви так плачете, Анно Хведоровно? — питали її подруги.

— Як же мені не плакати, коли як гляну кругом, усі тутечки духовні, всі духовні, одна я одрізнена одусіх, як скибка, — мов чужа. Музики згодом вдарили веселого марша. Молоді сіли на повозку. Вже стемніло надворі, як поїзд рушив до церкви. Свіжий вітрець швидко обсушив сльози молоді, а ясні зорі розвеселили її очі, звернуті на прехороше лице молодого, на його чорні кучері. Зглянулись вони — і молоде серце молоді швидко втихомирилось. Не гіркі то сльози молоді! то не печучі сльози, що висихають од погляду милих очей, од щирого кохання!

Вернулись з вінчання; як слід по звичаю, випили за здоров'я молодих; потім напились чаю. Музики весело награвали до танців. В невеликих кімнатах було тісно й душно од великого натовпу гостей. Боярин насилу розіпхав гурт, щоб серед хати поставити молодих до першої кадрили. Всім паничам хотілось танцювати, аж жижки трусились. Вся молодіж пішла разом у танець.

Але все крутилось, вертілось трохи не на одному місці, штовхало одне одного ліктями, спинами, наступало на ноги. Вже було розідрано кільки суконь на паннах, вже не одна гірлянда на голові потерлась на потерть — як хтось покликав музик у велику надвірню хату. За музиками посипались всі паничі, молоді матушки, котрим ще не одпала охота до танців.

На подвір'ї о. Хведора стояла опрічна надвірня проста, здорова хата для челяді. Зимою там сиділи наймити, а влітку заганяли в присінок качки та гуси. Не гадаючи за весілля, о. Хведор і забув про неї. Зате ж не забули про неї його дочки та жінка. Там матушка готувала крадькома забитого бузимка та кабанця. Панни заслонили опонами та килимами піч, вимазали, вичистили хату, причепурили й прибрали, чисто обвішали стіни й вікна кругом гірляндами та вінками з дубового листу, з зеленого моху і з огороднього зілля, гвоздиків, та чорнобривців, та ласкавців, ще не поморожених досвітніми холодами. По кутках і на печі вони поставили зелені соснові гільця, уквітчали їх калиною, чорнобривцями, пучками зернистих дорідніх колосків вівса. Коло сосон понаставляли вазони олеандрів і інших хатніх квіток. Навіть на стелі якось приметикували причепити до сволоків гірлянди! То була найвеселіша робота в паннів перед весіллям; робили вони її крадькома, потай од батька, позаслонявши вікна од двору.

Освічена веселим світлом, біла, просторна хата з повбираними стінами, з лавками навкруги, позастелюваними нерозрізаними рушниками, привітно прийняла в себе гостей. Музики сіли за опонами коло печі; а двоє малих музик з великими басами витеребились аж на піч під саму стелю. Швидко потім задрижали шибки в вікнах, застугоніла хата од танців. Сповнились надії й мрії дочок о. Хведора! Переважила весела молодіж, пішла марно лиха рада клопотливої старості!

— Де ж оце у вражого сина ділись музики та танці? — спитав о. Хведор, не чуючи в третій кімнаті гаму й стукання закаблуками.

— Пішли в надвірню хату, — одказав йому хтось. — Там грають і танцюють.

— В курятнику! — крикнув о. Хведор. — Ха, ха, ха! Мої кури ще зроду не гуляли на весіллі! Нехай же таки побачать весілля! А ходім, панотці, що там за диво діється в курятнику! Бігай, паничу, возвісти там, що, мов, старі йдуть танцювати! — крикнув він до якогось панича. — Мерщій бігцем!

Хлопець побіг, а за ним рушили батюшки і старі матушки.

— Матушки! — крикнув о. Хведор, — беріть же мене під руки! Хіба ж я не архіерей на весіллі в своєї дочки!

О. Хведор насторочив руки. Дві немолоді матушки в хустках на головах, веселі та жартовливі, вхопили о. Хведора попід руки і повели через двір. Деякі батюшки вели перезву, несучи попереду в руках свічки. Якийсь диякон, що з ним о. Хведор цілісінський вечір перекидався жартами, вхопив його рясу ззаду і поніс довгі фалди в руках. Позаду висипали всі старі матушки, всі батюшки, все, що зосталося в покоях, навіть наймити йшли слідком і пороззявляли роти, дивлячись на ту церемонію.

Темної ночі йшла та ніби перезва по дворі, тихо гомонячи. Всі паничі, побачивши жарт, стали рядками, неначе москалі, і крикнули «ура!» Музики заграли веселої метелиці, знаючи звичай старих. О. Хведор, з розставленими руками, з головою, закинutoю назад, всунувся з перезвою в хату.

В одчинені настіж двері полився з хати хвилями світ на темний двір. Білі веселі стіни, білі сукні на паннах, зелені гірлянди та гільця надавали тому курятникові такий панський, незвичайний вид, якийсь празниковий, що о. Хведор і справді аж здивувався. Повна веселих молодих гостей, з свіжими молодими видами, повна зеленого зілля й гілець — та хата здавалась багато кращою од усіх покоїв о. Хведора.

О. Хведор вступив в хату гордо й поважно, по-архієрейськи, зирнув очима і не втерпів: зараз зареготавсь. Поважність не держалась на його веселому виду, у веселих очах і спливала, як вода.

— Отак — так дочки о. Хведора! — промовив він, — хазяйки, нігде правди діти. Я думав, що вони, заслонивши віконця од людського ока, цибульку перебирають або буряки скромадять та весільних пісень співають. А вони витурили моїх качок та курей...

— Дивись, брате, куди твої дочки позаганяли качки та кури, — промовила весела матушка, близька родичка його.

Вона одхилила ширму, а потім, присівши коло припічка, одслонила заслонку і посвітила в піч. О. Хведор так химерно присів коло припічка, передражняючи свою родичку, що всі в хаті покотились од сміху.

В печі в ринках та мисках покотом лежала посмажена цілісінька згряя курей, качок, індиків, гусей...

Знов усі засміялись голосно. Музики вдарили метелицю. Старі матушки порозганяли паничів і розпочали метелицю. А о. Хведор, ухопившись за голову, вертівся в крузі та промовляв: «ой, бузимки мої, кабанці, підсвинки, гуси, індики!!!»

— А барило горілки, а піввідра рому? — одказувала Марія Василівна, перекручуючись у метелиці.

Вже свінуло, вже й ніч минула, а танці не переставали, поки сам о. Хведор не порозганяв, жартуючи, паннів і паничів спати.

Другого дня, з півдня до вечора й до пізньої ночі — знов музики й танці! Нагулялися вволю дочки о. Хведора. Було про що згадувати на довгий час!

Не довго Серединський був писарем на економії. Після весілля зараз пан Хоцінський підставив стільчика старому економіюві на другій половині Нестеринець, що належала до другого дідача. Серединський став економіюм і недалеко завіз свою молоду жінку.